CONTRIBUȚIA CĂRȚII TEHNICE LA SUCCESELE HANDBALULUI NOSTRU!

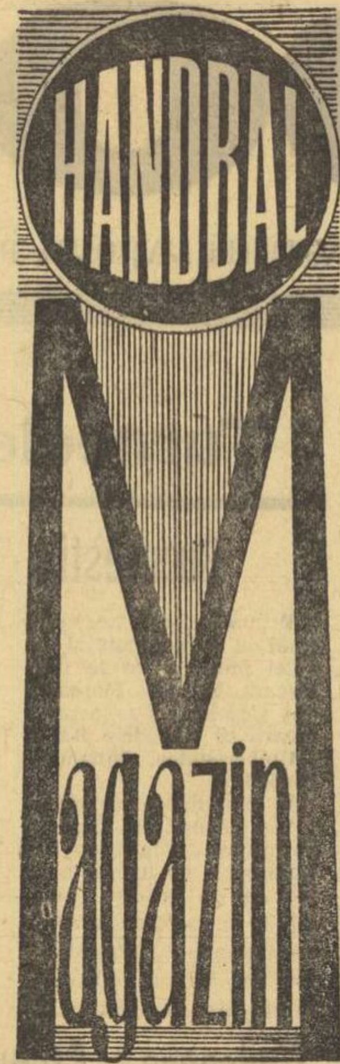
Spunea odată un reputat cronicar al fotbalului mondial că în acest atît de popular sport au existat și vor exista neîndoielnic „zodii", adică perioade de strălucire a unor redutabile teamuri. Istoria nu l-a contrazis. Și probabil nici nu-l va contrazice, deoarece după „zodia" uruguayană, s-a înregistrat cea a „squadrei azzurra", urmată de domnia neuitaților fotbaliști „cariocas" după care, în frămîntarea neobișnuită provocată de surprinzătoarele salturi valorice pe diferite meridiane, „ursitoarele" balonului rotund nu au decis încă pe alesul viitoarei zodii. Nici în alte sporturi, cu o istorie nu mai recentă decît a fotbalului, dar în orice caz mai puțin agitată, asemenea elemente statistice nu lipsesc, dînd de lucru comentatorilor amatori de inedit. Cu precădere jocurile de echipă își înscriu în cronica marilor lor evenimente epocile de glorie ale unor selecționate ce au încîntat generațiile de ieri sau de azi prin perfecțiunea jocului lor, prin ușurința cu care s-au impus pe fondul unei valori de netăgăduit.

Handbalul nu a făcut și nici nu face excepție de la această regulă (dacă o putem numi așa...). După anii de dominație ai jucătorilor suedezi, cînd echipa „Tre Kronor" a cucerit două campionate mondiale consecutiv (1954 și 1958), pe orbita acestui sport s-a înscris, neașteptat, selecționata României, care azi este apreciată — pe deplin justificat — drept un caz unic în handbal: în mai puțin de 10 ani (1961—1970) reprezentativa masculină a țării noastre a cîștigat 3 campionate mondiale și a obținut o dată medaliile de bronz. În acest interval de timp două echipe de club (Dinamo și Steaua) au cucerit „Cupa Campionilor Europeni", așa că nimeni, nici cei de rea credință (și sînt unii...), n-ar putea considera exagerată afirmația că acest deceniu este de fapt deceniul handbalului românesc.

Fenomenul — căci mulți comentatori sau tehnicieni apreciază ca atare salba de succese a handbaliștilor români — a fost explicat în fel și chip. Nu este aici cazul să încercăm a elucida acest „fenomen". Cert este că succesele nu au nimic întîmplător în ele și că persistența lor dovedește activitatea neobosită a unor calificați tehnicieni, o amplă răspîndire a handbalului în rîndurile tineretului, seriozitatea în muncă a organelor centrale și locale ale handbalului, justețea și îndestularea sub toate raporturile a calendarului competițional, grija permanentă față de schimbul de mîine. Un sprijin deosebit, atît în popularizarea acestui sport, cît mai ales în acțiunea de instruire l-a avut și continuă să-l aibă datorită preocupărilor Editurii „Stadion", CARTEA. În ultimii ani au apărut, și „piața" le-a consumat cu aviditate, pe unele pînă la epuizare, numeroase cărți tehnice de handbal, lucrări de specialitate care au contribuit direct la transmiterea către masa antrenorilor și sportivilor a experienței celor mai buni tehnicieni români. Este un ajutor mai puțin spectaculos, dar prin aceasta de loc de neglijat, pe care intenționăm să-l scoatem azi dintr-un nefericit anonimat, prin recenzarea ultimelor titluri apărute în Editura „Stadion".

Înainte de aceasta ne-am permite însă o sugestie. Succesele handbalului românesc au trezit un interes enorm față de metodele de lucru ale antrenorilor noștri. Prezența unor tehnicieni români în Suedia, R. F. a Germaniei, Japonia, Tunisia, precum și insistentele solicitări primite recent din Spania, Italia, Portugalia, Brazilia și din nou Suedia sau R. F. a Germaniei, pentru trimiterea de alți antrenori, ne-au făcut să ne gîndim dacă nu cumva și cartea românească despre handbal nu poate fi un ambasador la fel de bun. Deci, sugestia noastră: ceva mai multe eforturi, un dram de curaj (că merită!) pentru perfectarea unor traduceri sau a editării, în cooperare, a lucrărilor românești și în alte țări.

Lector:
Călin ANTONESCU

ABECEDARUL MICULUI HANDBALIST

Apărută în vitrinele librăriilor mai de mult, lucrarea **„Handbal la copii și juniori"** de EUGEN TROFIN și SORIN GRIGOROVICI a devenit treptat manualul de bază al tuturor profesorilor de educație fizică, atît de numeroși azi, cu legături trainice în handbal. Sutele de echipe școlare sau de juniori, a căror formare și instruire presupuneau o amplă acțiune de prospectare în rîndurile copiilor, prezența orei de educație fizică la clasele I—IV, dezvoltarea unor sisteme competiționale școlare pe plan local au transformat rapid această carte într-un veritabil „abecedar" al micului handbalist, viitorul campion național sau (de ce nu?) mondial al anilor următori.

Este neîndoios că autorii au făcut eforturi serioase pentru a redimensiona întregul sistem de antrenament, pentru a găsi metodica și exercițiile adecvate vîrstei celor cărora le este adresată cartea. Evident, nu a fost ușor. Dar, munca aceasta de pionierat, în care totul a fost pus pe baze noi, nu a rămas fără rod. Lucrarea se distinge prin excelenta ei structură și mai ales prin bogăția de exerciții cu ajutorul cărora copilul este instruit ușor, cu efort minim, prin metode simple, atrăgătoare. Simțim imediat, la prima și poate fugara lectură, că cei doi autori, dintre care unul, Eugen Trofin este cunoscut pentru laborioasa sa activitate în mijlocul tineretului, au urmărit cu insistență ca metodele și mijloacele de instruire a copiilor să fie atractive și plăcute, să stîrnească interesul celor mici pentru handbal.

Calitățile acestei lucrări, care în condițiile dezvoltării handbalului școlar se cere neapărat reeditată, sînt desigur mai multe. Am nota în acest sens faptul că întreaga lucrare este împărțită în patru etape pe care se presupune că le parcurge un copil neinstruit pînă să ajungă la stadiul de junior, component al unei formații, jucător cu cunoștințe tehnice și tactice moderne și bine însușite. Fiecare etapă își are metodica sa de învățare, cu mijloace specifice, astfel încît antrenorii sau profesorii de educație fizică găsesc tot ce au nevoie în drumul lor ajuns nu o dată în pragul renunțării.

În concluzie: o carte excelentă prin utilitatea ei, scrisă într-un stil simplu, direct, cu paginile abundent ilustrate cu fotografii sugestive. O așteptăm — a nu se uita: în primul rînd o așteaptă sute și sute de profesori de educație fizică — la a doua ediție!

DE CE ATÎT DE TÎRZIU?

În general, apariția unui „Regulament" nu merită o recenzie. Regulile sînt aceleași, foarte bine cunoscute, prezența acestei cărți, fiind, de fapt, un act firesc, normal în activitatea din cadrul unui sport. Dacă acordăm totuși un spațiu **„Regulamentului jocului de handbal"** o facem pentru a sublinia în primul rînd, utilitatea comentariilor datorate maestrului sportului VASILE SIDEA, președintele Colegiului de arbitri, care, alături de litera puțină și rece a fiecărui paragraf, găsește cuvinte și fapte pentru o cît mai corectă înțelegere a modului în care cavalerii fluierului trebuie să interpreteze prevederea regulamentară respectivă.

În al doilea rînd, am dori să ne exprimăm insatisfacția în legătură cu întîrzierea apariției acestui text, neapărat necesar în asigurarea unei corecte activități a arbitrilor și a handbalului în general. Nimeni nu poate contesta că vremea pierdută în așteptarea regulamentului a lăsat, din fericire nu multe, dar, totuși a lăsat și urme neplăcute.

Manualul primului jucător

Transcriem, cu totala noastră adeziune, prima propozițiune din cartea *„Handbal — jocul portarului"* de CONSTANTIN POPESCU: *„Succesul unei echipe este determinat de comportarea portarului propriu"*. Adevăr absolut, confirmat de zeci de ori în marile sau micile competiții, recunoscut azi ca principiu în sporturile unde există portari. Sînt chiar cazuri (la federația cehoslovacă de hochei, spre exemplu) în care grija pentru selecționarea, pregătirea și promovarea sportivului pentru acest post-cheie într-o echipă a căpătat forme organizatorice concretizate în comisii speciale. Handbalul, mai mult ca fotbalul, dar la fel ca hocheiul pe gheață sau polo-ul pe apă, a devenit tributar portarului, acest jucător ce poate împinge o echipă spre victorie sau, la fel de bine, o poate arunca pe panta înfrîngerii. Exemplele sînt multe și bine cunoscute chiar și în handbal. Nu insistăm asupra lor, dorind doar să relevăm utilitatea lucrării acestui cunoscut antrenor și pedagog, care este profesorul Constantin Popescu.

Propunîndu-și să ofere tuturor antrenorilor noștri un material bogat și metodic prezentat, autorul, cu seriozitatea lui cunoscută, nu s-a mulțumit să enumere și să comenteze principii de antrenament. În cele aproape 200 de pagini ale cărții sînt expuse amplu absolut toate elementele ce pot concura la buna pregătire a unui portar. Începînd cu „poziția fundamentală" și terminînd cu „tactica portarului", nu se omite nimic, nici chiar un comentariu despre regulament, nici condițiile atmosferice și particularitățile terenului, nici pregătirea psihologică, fără să mai vorbim de cea fizică sau de planificarea antrenamentelor unui portar. Este neîndoios un veritabil manual pentru portari, dar în același timp și pentru antrenori, care găsesc în această carte tot ce au nevoie pentru a pregăti în condiții optime un portar.

Meritul lucrării constă mai ales în faptul că exercițiile specifice acestui sport au fost căutate cu inteligență, multe din ele fiind rodul experienței îndelungate a autorului. Cartea este bogat ilustrată cu fotografii, desene și schițe, punînd la îndemîna cititorului chiar o schemă de planificare a antrenamentelor cu portarul. Handbalul nostru beneficiază așadar de un manual util, care nu ne îndoim va contribui direct la îmbunătățirea jocului portarilor din echipele de club, ajutînd modest, dar eficient, progresul handbalului românesc.

RADIOGRAFIA TACTICII

Unul din cele mai recente titluri înscrise pe lunga listă a cărților de specialitate în acest sport apărute în ultimii ani este: „HANDBALIȘTII ROMÂNI ȘI TACTICA JOCULUI", datorată lui Eugen Trofin, acest neobosit pedagog și antrenor. Lucrarea este amplă, îmbrățișînd cele mai variate aspecte ale temei enunțate în titlu, astfel că ea merită o discuție ceva mai cuprinzătoare. Cu atît mai mult cu cît saltul tehnic și fizic din prima etapă de dezvoltare pe plan mondial a acestui sport a dus, cum era firesc, la un impas tactic. Adică, dorim a spune că în acest sport s-a ajuns la acel stadiu de progres în care pregătirea tehnică și cea fizică se realizează aproape automat încă de la vîrsta junioratului, succesele internaționale ajungînd să fie, deci, tot mai mult rodul unor soluții tactice. Trăim o epocă de căutări pe acest tărîm, marile confruntări internaționale fiind din acest punct de vedere dueluri ale inteligenței, inventivității sau ingeniozității în punerea în valoare, prin subtile manevre tactice, a unor calități fizice și tehnice.

Volumul lui Eugen Trofin a apărut așadar într-un moment foarte util, cîștigînd aprioric interesul tuturor, solicitînd ostentativ, prin actualitatea subiectului, atenția specialiștilor. Este, acesta, un prim merit, cu atît mai mult cu cît repetatele succese ale jucătorilor români ar fi trebuit să îndemne încă din anii trecuți și pe alți specialiști să investigheze această interesantă temă. Eugen Trofin și-a asumat, cu curajul său caracteristic, o sarcină dificilă prin caracterul ei de pionierat, dacă vreți.

Cartea are două mari și distincte părți. La început autorul vorbește despre stadiul actual de dezvoltare a handbalului pe plan mondial, încercînd și reușind chiar de la primele capitole să stabilească niște coordonate în acest sens, precum și perspectivele în evoluția tacticii de joc. Apoi, o dată stabilite premisele discuției, se trece la o amplă prezentare a problemelor de tactică, elaborîndu-se, pe baza experienței proprii și a informațiilor ce le deține autorul, principiile generale de tactică sau specifice celor două momente de joc: atac și apărare. Tratate apoi separat, cu grijă, principiile de tactică în apărare și în atac sînt explicate corect din punct de vedere pedagogic. Lipsește însă ceva: momentul de viață, de joc, realitatea atît de variată a competițiilor.

După un alt capitol, util prin ineditul său (în care se vorbește despre pregătirea psihologică și teoretică și rolul ei în tactică) autorul plasează elementul concret în partea a doua, unde își găsește loc o relatare a felului în care s-au impus jucătorii români la ultimele mari competiții. Este, poate, un reportaj frumos. Nu contestăm. Dar, recitim — în altă formă sau chiar transcrise — lucruri bine cunoscute. Ne-ar fi interesat, de pildă, să aflăm mai multe amănunte despre cum au pregătit antrenorii echipa pentru un meci, ce au gîndit ei, cum s-au petrecut lucrurile pe teren, dacă tactica aleasă n-a fost bună, dacă nu din ce cauză, ce măsuri rapide s-au luat în timpul jocului etc. Uneori răzbat astfel de confesiuni. Însă această scăpare nu este acoperită decît parțial. Îl așteptăm pe Eugen Trofin cu o altă lucrare unde „radiografia" acestui enigmatic, prin definiție, capitol de tactică să ne dezvăluie și alte secrete.

Rămînem la opinia că lucrarea servește scopului propus, cîștigînd — repetăm — mult prin momentul, foarte actual, al apariției sale.

ANTRENAMENTUL ÎN REȚETE

Evitînd să amplifice, poate inutil, niște lucruri foarte cunoscute, în schimb dorind — acest lucru se simte de la primul contact — să comprime folositor elementele de tehnică și tactică ale handbalului, tocmai cu scopul de a le face mai accesibile, antrenorii **EUGEN TROFIN** și **SORIN GRIGOROVICI** au reușit în lucrarea: **„Handbal — antrenament, exerciții, jocuri"** un lucru puțin obișnuit. Și anume să confere acestei cărți o primă — dar nu ultimă — calitate: conciziunea. Abordînd direct subiectul, după un plan bine sistematizat, autorii oferă, într-o succesiune metodică excelent gîndită, exercițiile și jocurile necesare antrenamentului.

Antrenorii găsesc în această carte un gen de îndreptar sau, împrumutînd termenul, un „rețetar" util, pe baza căruia își pot orienta activitatea în întregime sau doar pe diferite etape. Aplicînd principiul de a pleca de la simplu la compus, autorii trec cu ușurință de la cele mai simple exerciții pînă la combinații variate, atît de atac, cît și de apărare. Explicarea lor temeinică, insistența în metodele de învățare și de aplicare în joc a acestora este un alt merit al acestei cărți, care editată pentru a doua oară s-a epuizat rapid, ceea ce dovedește utilitatea ei, valoarea ei practică.

Duminicile unui nesportiv

MINGEA DE MÎNĂ

Oricît de rapide ar fi progresele tehnice și oricît de mare varietatea distracțiilor prilejuite de lumea modernă, omul nu va renunța la deliciile jocului. Nu numai fiindcă jocul te face să uiți de multe ori monotonia existenței cotidiene, ci și fiindcă el te face să simți tot ce viața îți poate oferi promițător și dulce. S-a spus despre om că el este *zoon politikon*, adică ființă înzestrată cu conștiință politică și socială, că este *homo sapiens*, adică gînditor și înțelept, că este *homo faber*, așadar făuritor de obiecte și utile, și inutile, dar s-a mai spus că ar fi *homo ludeus*, cea mai jucăușă dintre făpturile vii! Cred că acest nerv al său, fantezist și iscoditor mereu, care transformă universul într-o nemărginită arenă pentru explorările lui, pentru născocirile lui, pentru afirmarea, la orizontală și la verticală, a imaginației lui, a contribuit în cea mai mare măsură la progres. Abia cînd omul a prins să se joace, nesimțind foamea și frigul, a început, de fapt, evoluția rasei noastre. Și lucrul acesta s-a petrecut în momentul în care el a descoperit infinitele posibilități ale mîinilor sale.

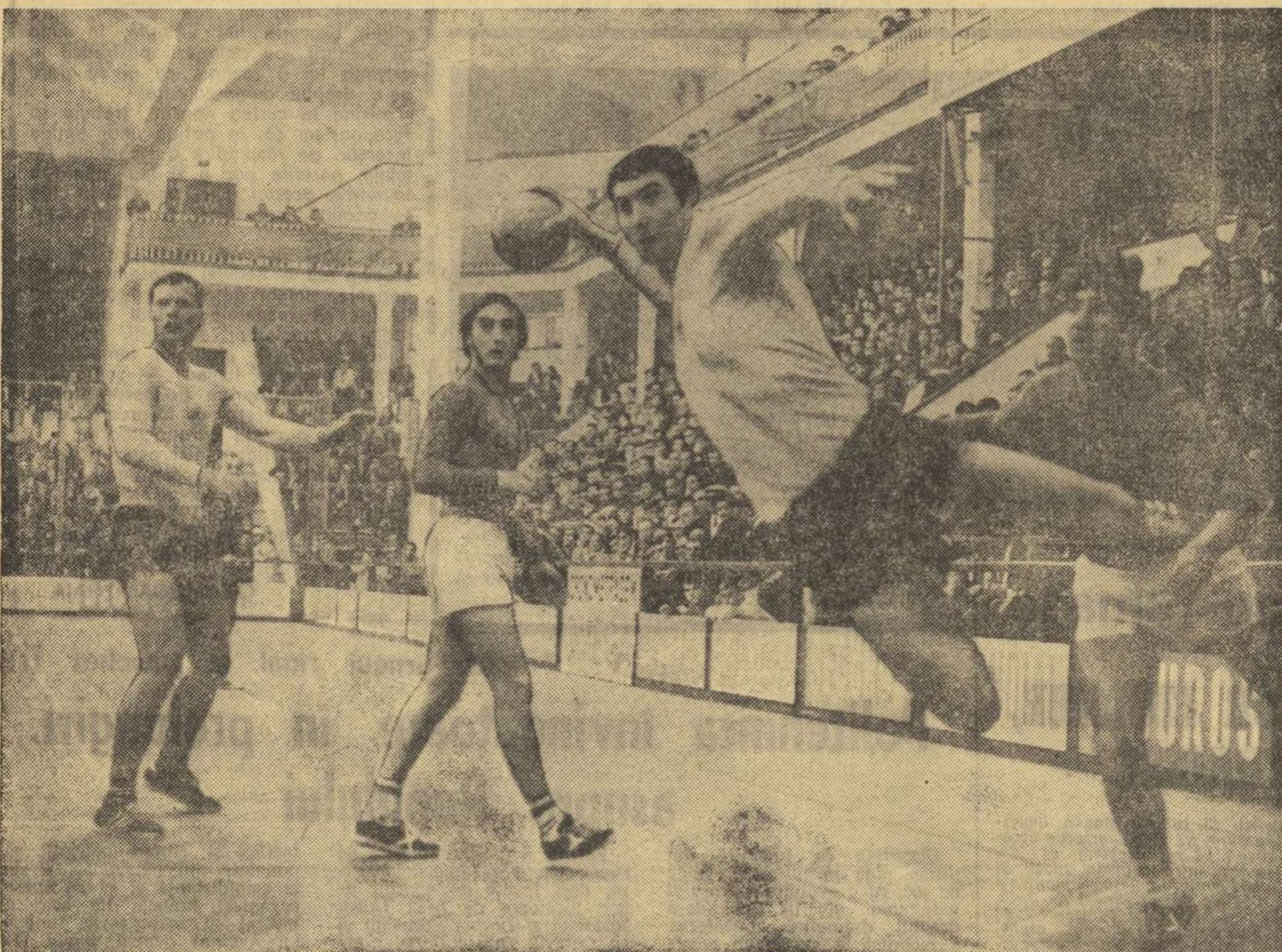
O mînă e bună să frîngi cu ea un ciot din codru, spre a-ți asigura un strop de căldură, ea e în stare apoi să întrebuințeze ghioaga și, mai tîrziu, să întindă arcul, spre a dobîndi hrană tribului; mai știe, la nevoie, să scapere din amnar și cremene scînteia care dă foc și lumină. Dar mîna știe și să urzească o țesătură, să dăltuiască un chip din piatră și, uneori, să lovească sau să mîngîie.

Mîna aceasta omenească este unul din marile miracole ale universului. Ca să-i poți folosi din plin toate virtualitățile, e nevoie s-o antrenezi, îmbinîndu-i iscusința cu agerimea observației, cu iuțeala judecății. Și, pe undeva, handbalul, care e un sport plin de grație și de atracție, servește, pe lîngă nevoia de joc, acest scop. De cîte ori mă întorc cu gîndul la copilărie, îmi simt inima inundată de bucurie. Fiindcă îmi amintesc că jucam și noi mingea de mînă, peste un gard pe jumătate năruit, năpădit de bălării. Cînd anotimpul cald se îneca în brume, ne mutam într-un hambar pustiu, unde ne străduiam să azvîrlim mingea într-o spărtură de zid, apărată cu înverșunare. Mă mai mir și azi că nu s-a prăbușit peste noi șandramaua aceea de strigătele și goana noastră de mînji pe dușumeaua putredă! Pentru că așa jucam, pe vremea aceea, handbalul, care nu exista ca sport încă la noi, dar neastîmpărul pubertății noastre îi descoperise de pe atunci plăcerile. Tot întinzîndu-ne după minge, mulți dintre noi au crescut mai înalți decît ar fi fost fără acest joc sprinten. Acest joc, care antrenează azi în armonioasa lui tensiune mii de fete și băieți, într-un fel de splendid dialog al mîinilor ridicate în văzduh, ca niște aripi de păsări care vor să ajungă sus, tot mai sus, cu sprinteneala mingii ce zboară și fără aripi.

În calda adiere a unei după-amiezi de primăvară, am urmărit de curînd un meci de handbal. Am uitat de scurgerea timpului, văzînd frumoasele trupuri încordate și, îndeosebi, mîinile ridicate, minunatele mîini și brațe tinere, mlădioase ca lianele și puternice ca oțelul care nu se frînge.

Mi-am spus, cu ochii la freamătul din arenă, că sînt puține sporturi mai stenice și mai nobile, pentru tineretul de azi, care își cultivă stăruitor toate înzestrările ce i le-a dăruit natura.

George SBARCEA

NOUL VAL

Prima selecționată a țării a reușit o performanță unică în handbalul masculin: al treilea titlu mondial. În umbra marilor jucători de azi se plămădește, însă, generația de mîine a handbalului nostru masculin, acea generație care va avea de apărat un strălucit palmares. Noul val al handbalului nostru a trecut cîteva examene cu succes. Nu multe, deocamdată. Printre acestea se numără și „Cupa Latină", competiție în care selecționata de tineret a României a stîrnit un veritabil val de admirație. O dovadă a spectaculozității și eficacității acestei selecționate vă este oferită de această imagine de la Lisabona, unde a avut loc „Cupa Latină", imagine în care **Liviu Bota**, o speranță a handbalului nostru, înscrie spectaculos.

Fotografia o datorăm unui excelent fotoreporter portughez, un sincer amic al sportivilor români, simpaticului **NUNO FERRARI.**

RĂSPUNDE Ion Poștașu

VASILE ȘTEFAN, BRAȘOV. Reținem finalul scrisorii dv. (de fapt, cei care ar trebui să-l rețină ar fi handbaliștii): **„Semnatarul acestor rînduri, sculer la Uzina de autocamioane din Brașov, vă dorește multă sănătate, fericire, noi succese. Și nu**

uitați: laurii se cuceresc prin muncă, dar se păstrează tot prin muncă. Münchenul nu este departe, nici măcar în timp". Mai este necesar să spunem că ne raliem la cele scrise de dv.?

A. PAULESCU, BUCUREȘTI. Aveți cuvîntul: **„Deși observația mea poate apare inoportună, în aceste momente festive, țin să**

spun că nu mi-a plăcut gestul lui Popescu, care, în fața a 7 000 de spectatori și a milioane poate, de telespectatori, înainte de a executa o lovitură de la 7 metri, a... sărutat mingea. Acest gest îl consider pe cît de neserios, pe atît de bizar, la un tînăr al zilelor noastre, despre care aveam dreptul să credem că s-a descotorist de niște superstiții, cărora nu le mai dau crezare, astăzi, nici babele". Nu e vorba, poate, de o superstiție, dar, oricum, un astfel de gest e deplasat. Dacă ar trebui numai să sărut mingea, pentru a realiza un gol, la handbal, aș candida și eu la un post în echipa națională. Mai ales că sînt în relații bune cu antrenorii care alcătuiesc echipa!

ION STOICHESCU, CARANSEBEȘ, AUREL MIRCEA BRENCIU și IOAN SECAREA, BRAȘOV, AUREL POPESCU, CALIMĂNEȘTI, NICOLAE OLTEANU CLUJ, P. VOINEA și ADRIAN URZICA, TIMIȘOARA, HANDBALIȘTII LICEULUI AGRICOL CIUMBRUD, DIN JUDEȚUL ALBA, CAROL FEKETE, ARAD și... mulți alții. Am transmis jucătorilor din echipa națională de handbal, campioană mondială, felicitările dv. Dacă știam cîte scrisori vom primi, mi-aș fi dat demisia și m-aș fi angajat ca poștaș adevărat. Aș fi avut mai puțin de lucru!

MIHAI FROHS, FĂGĂRAȘ. Din lunga și frumoasa dv. scrisoare adresată handbaliștilor noștri, se cuvine să publicăm cîteva pagini: **„Vă rog să transmiteți băieților noștri, vitejilor noștri, felicitările unui vechi handbalist (azi în vîrstă de 50 de ani), care, în 1948, a activat în prima echipă de handbal, din Făgăraș, cîștigătoare, în anii următori, a campionatului național. Trebuie să vă mărturisesc că este pentru prima oară în viața mea cînd mă adresez unui ziar, pentru a-i felicita pe sportivii noștri, dar emoția și bucuria sînt prea mari, chiar la vîrsta mea, pentru ca să pot păstra sentimentele acestea numai pentru mine. M-ar bucura dacă rîndurile acestea, pe cît de modeste, pe atît de sincere, ar ajunge în mîna, dacă nu a tuturor jucătorilor noștri, cel puțin în ale lui Gruia, pe care l-am îndrăgit în mod deosebit".** După cum vedeți, am ales calea cea mai sigură pentru ca gîndurile dv. să fie cunoscute de toți handbaliștii din echipa noastră națională.

PETRE BĂDOIU, PLOIEȘTI. Cu voia... handbalului, un locșor pentru fratele său bun, fotbalul. Așadar, o epigramă pe marginea pronosticului dat de Pahonțu — 2—0 — la meciul Petrolul—Dinamo București. S-o ascultăm:

Goluri, două-ai prevăzut
Și nu zic că n-ai dreptate,
C-au fost cîte ai crezut.
Altfel doar... repartizate!

Ceea ce m-a amuzat și mai mult, a fost teama dv. că nu-mi va place epigrama: „Mi-e frică, spun drept, că inspirației mele „În 4 rînduri" să nu-i răspundeți cu următoarele:

Pentru cele „patru rînduri",
Vă răspundem — ne scuzați,
Deocamdată cu trei gînduri:
„Nu! Modest! Mai încercați!"

Răspunsul nostru este cu totul altul decît cel presupus de dv.:

Poanta nu e cea mai fastă —
Și propunem s-o schimbați.
Ce părere aveți de asta:
„Da! Promiteți! Continuați!"?

Și noi care credeam că avocatul Ghiocel Constantinescu este singurul epigramist din Ploiești!

Ilustrații: N. CLAUDIU

HANDBALUL PĂTRUNDE ÎN FIEFUL FOTBALULUI

ANGLIA ȘI BRAZILIA ADERĂ LA SPORTUL CU MINGEA MICĂ

Pornind la cucerirea lumii, handbalul în 7 obține incontestabile succese. Mărturie elocventă: cele aproape 50 de țări — din Europa, Africa, Asia și cele două Americi — afiliate la forul suprem internațional al sportului cu mingea mică. Dar, poate, cea mai importantă victorie a handbalului este pătrunderea în fieful fotbalului: Anglia și Brazilia. Amănunte despre acest veritabil Austerlitz al sportului în care România deține o salbă de titluri mondiale ni le-au furnizat antrenorul Darcymires Do Rêgo Barros și Buletinul informativ al F.I.H.

DARCYMIRES DO RÊGO BARROS (membru al Consiliului tehnic al Confederației Braziliene de Sport): *„Handbalul — pătruns în țara noastră cu 10—12 ani în urmă — este practicat în cîteva centre importante. La Sao Paulo activează 26 de echipe (tineret, speranțe, seniori), cele mai importante fiind F. C. Pinheiros și Tenis Clube Paulista la Guanabara sînt peste 100 de echipe școlare, iar la Rio de Janeiro participă la activitatea competițională aproximativ 30 de formații, printre care și cîteva feminine. În Brazilia nu există încă un campionat oficial. Calendarul competițional al formației de handbal este alcătuit din întîlniri amicale. Important este faptul că Ministerul Educației susține dezvoltarea pe bază de mase a handbalului. Este premisa certă a răspîndirii lui în rîndurile școlarilor, este mijlocul principal prin care handbalul va deveni, nu peste multă veme, un sport popular în țara fotbalului. De aici și pînă la performanțe în arena internațională nu mai este un drum lung"*.

BULETINUL INFORMATIV AL FEDERAȚIEI INTERNAȚIONALE DE HANDBAL (NR. 80): *„În Anglia, unde domnește fotbalul, doi pionieri ai handbalului — Jeff Rowland și Phil Holden — fac eforturi intense pentru a obține sprijinul statului și pentru a determina cluburile sportive să adopte acest joc atît de frumos, atît de instructiv. „British Olympic Association" a cerut federației britanice de handbal să solicite admiterea sa oficială. Acest lucru fiind realizat, handbalul își poate extinde activitatea"*.

Federația britanică de handbal va dobîndi ajutorul lui „Central Council of Physical Recreation" — oficiu guvernamental pentru susținerea activității internaționale a sportivilor britanici — care va finanța cursuri conduse de federație, precum și acțiuni propagandistice. Dacă handbalul se va dezvolta conform previziunilor, același oficiu va plăti trei sferturi din salariul unui antrenor național.

După campionatele școlare, se prevede organizarea unui campionat național al echipelor de seniori. Studenții scandinavi — suedezi, danezi și norvegieni — se numără printre cei care susțin o intensă activitatea handbalistică. Nu de mult a avut loc un important turneu universitar la Edimburgh. În finală: Herriot Watt University Edimburgh — Newcastle University 11—5.

„Physical Education College for Women" a introdus anul acesta un curs de handbal. Aceasta înseamnă că la finele anului, 120 de monitoare de sport vor contribui la răspîndirea handbalului în rîndurile elevelor".

Evident, handbalul nu-și propune o dispută directă cu fotbalul. N-ar fi în avantajul său... Sportul cu mingea mică dorește — și, după cît se vede, reușește — să-și extindă aria, să cucerească inimile tineretului, nu în dauna sportului rege, ci alături de el. *(h. n.)*.